

de Folk. Nu har man gjort en Indvending, som selvfølgelig har nogen Betydning, men som ikke egner sig til at gøre videre Indtryk paa mig, fordi denne faavel som omtrent alle de andre Indvendinger, der ere gjorte, har været overvejset i Forvejen. Man har sagt, at det var mindre tiltalende, at der for Øjeblikket vilde være en Del Mennesker, som have faaet Fattighjælp i den her omtalte Periode, og som altsaa ikke kunne faa Hjælp efter Loven, men som 10 Aar, efter at Loven er traadt i Kraft, vilde have kunnet faa Hjælp. Det er ganske rigtigt, det er noget, man aldeles ikke har været blind for, men man har anset det for temmelig uundgaaeligt. Thi hvad var der at gøre for at undgaa det? Der vilde ikke være andet end det at sætte lempelige Betingelser for Loven at begynde med, og lade Lovens Fordringer blive strængere og strængere, og det forekommer mig dog, at det vilde være i højeste Grad mærkeligt, om man bestemte, at efter saa og saa mange Aars Forløb skulle de Fordringer, man stiller til en Mand for at faa en Hjælp af denne Natur, være strængere, end de ere i Begyndelsen. Det har for mig været en Tanke, som jeg synes var i høj Grad frastødende, og jeg synes derfor, at man maa finde sig i den anden Ulempe, saa meget mere som de paa-gældende jo aldeles ikke have noget som helst Retstrækning i saa Henseende. Jeg antager, at det var det væsentligste, som her var Anledning for mig til at sige angaaende Betingelserne.

Saa er der talt om Udødens Form. Navnlig den ærede Taler, som først havde Ordet imod Loven (L. Larsen), var meget misfornøjet med, at der er nævnt Naturalhjælper, og han talte om de trestindstyveaarige, der vare for fine til at spise Margarine. Jeg finder nu for øvrigt, at det er et daarligt valgt Eksempel, naar man veed, at i, ja jeg tør vel sige den halve Middelfstand og meget højt op i Embedsstanden, er Margarine anset for en meget fortræffelig Spise, at der er en utrolig Mængde Mennesker, som have en Følelse af, at naar der paa en saadan Vare, som der bruges meget af i ethvert Hus, spares langt over 33 pCt., kan det ubemærket godt gaa, men saa i den Grad sætte sig ind i den fattiges Fornemmelser, at de skulde tørse sig ved denne Margarine, finder jeg et en bagvendt Maade at tage Sagen paa. Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at aldrig nogen vil byde dem Margarine, men de ville selv købe det. Hvad man nærmest har for Øje med Naturalhjælper, er selvfølgelig Brændsel. Men hvorfor skulde det være forbudt at give en Mand,

der skal forsynes efter denne Lov, et vist Antal Lønder Kul, et vist Kvantum Brænde o. s. v. Hvorfor vil man i særlig Grad tro, at Bestemmelserne i denne Lov ere satte ind for at fortrædige de fattige? det er man uberettiget til. Naar der overhovedet er Tale om at understøtte og hjælpe fattige, er der ikke nogen Understøttelsesforening, som man vil gaa til, der ikke har fundet, at det er en naturlig Form for Understøttelsen at give Brændsel in natura, og det maa man virkelig ogsaa have Lov til efter dette Lovforslag. Dernæst er der gjort Indvending med Hensyn til Aflyerne. Der staar nu „særlig dertil bestemte Aflyer“; det er altsaa Aflyer, der ikke ere bestemte til noget som helst andet. Jeg gad vide, hvorfor de Mennesker, der skulle ind under denne Lov, ikke skulde kunne bo i saadanne Aflyer, hvorfor det ikke maa ske, der i Virkeligheden er hensigtsmæssigt, nyttigt og undertiden ganske nødvendigt for alle at paabyrde det offentlige urimelige Omkostninger. Naar man har et Par gamle Folk, som man er saa stikkelig at unde det saa godt, som det kan ske efter denne Lov, men som ikke kunne bjerger sig under stadig Opvartning, hvorfor skulde man saa ikke kunne lade dem bo sammen i et saadant Afly og give dem en saadan Opvartning, som ikke vilde koste mere end Halvdelen eller en Femtedel af, hvad den ellers vilde koste? Hvorfor foreskrive os, at disse Mennesker skulle være de eneste i Samfundet, der i alle Forhold skulle have det saaledes, at de ikke føle sig generede i nogen Henseende, medens vi andre, der skulle betale Gildet, maa finde os i mange Savn? Det er en overdreven Fordring at stille til denne Lov, og jeg tror ikke, at de Herrer stille den til andet end netop dette Lovforslag. Naar den virkelig kommer ud i Livet og skal udføres, ville de ikke finde noget stødende i, at saadanne Familier bo i et og samme Hus med fælles Betjening. Det ærede Medlem fra Kjøge (Hørup) opholdt sig ved Udtrykket, at naar den understøttede forødt, hvad han havde faaet i Understøttelse, bortfaldt denne, og spurgte, hvad der vilde ske, naar han ikke forødt den. Ja, der staar jo i Lovforslagets § 1, at han skal have det fornødne til sit Underhold, baade naar han er rask, og naar han er syg, og der staar i § 5, at Understøttelsen bør udgøre, hvad der til enhver Tid behøves til den understøttedes og Families nødvendige Underhold eller til Kur og Pleje. Dermed er det givet, at naar det, han har faaet, til en Tid er utilstrækkeligt, skal han have noget mere til en anden Tid — det kan ikke udtrykkes tydeligere. Men samtidig indeholder § 6 en Regel, efter